

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Nissen, som blev Varulv

Citation: Baggesen, Jens: "Nissen, som blev Varulv", i Baggesen, Jens: *Blandede Digte. 2. Samling. - 1903*, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 197. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen05tom-shoot-workid56990/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Blandede Digte. 2. Samling. - 1903

Raad, som jeg, desværre! ikke har fulgt.

Du han, som Dagens Mand og Digter, fikre Svoger,
Paa begges Bane gøre store Spring,
Gjør Bul paa Bul! gjør fias! gjør ingen Ting!
Men følg den Nutids Kaas, hvis Dynd sig kroger
Igiennem forgemaffer og Prologer,
I Døgnets Bugter og i Dagens Spring!

Det falske Krigsrygte.

Imellem Rosiflengius og mig
Er — hedder det i hele Byen — Krig;
Det veed jeg intet af, med mindre saa man kalder
Hvert forhold mellem een, som slaaer, og een, som falder.

Rislen, som blev Varulu.

En fabel.

En sølle Nisse, from og god,
Der gjorde intet Kræ imod,
Og leved med en gammel Kiælling,
Som lavede hans Grød og Vælling,
I et slags *Wegte-Maffepie*,
Men som der intet ondt var i,

Den samme Kælling, sandt at sige,
 Med alt det var og blev en Pige —
 Hagtet hendes gamle Kat
 Lidt murrede om dit og dat,
 Dist meer af Jaloufie paa Vællingen,
 End egentlig paa selve Kællingen —
 En staffels Nisse, siger jeg,
 Der, med bemeldte Kæffenjærden,
 for Kæsten var i denne Verden
 Et Null foruden mindste Streg —
 Der aad og drak, alt hvad han aarfed,
 Og løb i Stalden lidt omkring,
 Og tog sin Middagsluur, og snorfed,
 Og gjorde ellers ingen Ting —
 (Hvo staaer, see til, han ikke falder!)
 Jif — Himlen vide maa, hvorfra —
 Det Indfald paa sin gammel Alder
 At ville være selv Papa.
 „Hør!“ sagde han, „min søde Kælling!“
 (Engang, som allerbedst han sad
 Og søbede sin vante Vælling
 I Stegersel paa vante fad)
 „Det er ret got, jeg har en hue,
 Som ulden er og spids og rød —
 Jeg har min Døn her i min Stue —
 Min Potte her paa Uffens Glød —
 I Krogen hils, bag denne Lue,
 Jeg har en Seng saa varm som blød —
 Og endelig en huuslig frue,
 Som laver Vælling mig og Grød —
 Jeg sidder, som enhver kan frue,
 Darnit inden Væg, i Kyffens Skød;
 Med alt det plager mig en flue —
 Med alt det har jeg dog min Nød:

Mens hist en Skof af Hønsputer
Gier Harens faderlyffe Klar,
Jeg ingen vakke Nisse-Blutter,
Skøndt Nisse selv, her om mig har —
Jeg seer, at Katten selv har Killinger
I Mængde, hvor han faaer dem fra —
Der gives forhold — seer du — Stillinger —
Hver Villie har sine Villinger —
Kort sagt — og var det blot til Tvillinger
Jeg ogsaa være vi Papa!

Den Kiælling rystede med Ho'det,
Og lod, som om hun ei forstod'et;
Men, da hun saae, det Alvor var,
Udbød hun: „Tys! min lille får!
Lad Katten ei det mindste høre!
Saa vil jeg see, hvad man kan gjøre!“

Hun tog af Koffen en Tot Blaar,
Og trak en Handike sig af Haanden,
Saa det saae ud som Hud og Haar;
Men hvad der manglede, var — Nanden.
I Hast Klædt paa der stod en Pog;
Og Nissen frontt til Taffe tog
Med hvad der eengang var forhaanden.
Endskiødt den var kun saa iom saa,
Med røde fingerhytte-Hue,
Og smukke Nødsfal-Træskoer paa,
Var Purken artig nok at stue.

Papa nu satte sig paa Hu,
Og lod den Lille ride Ranke;
Og sang ham: „Hesten, den heed Plankel!“
Og raabte: — „Mutter! een endnu!“

Hun tog af Blaar endnu en Tot;
 Og dermed gif det lige got.
 Snart blev en anden Unge færdig,
 I alt sin Trillingbroder værdig;
 Men, skøndt de begge sad til Hest
 Og reede, som de kunde best —
 Og skøndt de begge mangesunde
 Blev undervist af Far og Mor
 I Nisse-Sprogets første Grunde —
 De tungeløse spæde Noer:
 Papa dog aldrig sigte Kunde.

Derover blev vor Nisse vred
 Og begge hen ad Gulvet smed,
 Og raabte: „Kicelling! Raf mig Anger,
 Der i det mindste have Tunger!“

Den gamle Sunild gif og kom,
 Og kom og gif, og smused om
 fra Huus til Huus i Barselstuer,
 Hos alle svangre Moer og fruer
 for til sin Nisse Børn at faae —
 Og hver en Vugge, hvori laae
 Et nyfødt Noer med milde Lader,
 Der haloveis kunde stamme Fader,
 Hun jatte Darulvs-Mærke paa.
 Da det var gjort, hun gif tilbage
 Til Nissen med en Ulvehud,
 Der haloveis som et faars saae ud,
 Og bad ham strax den paa at tage —
 „I denne Sioprof“, sagde hun,
 „Du sikkert, om en liden Stund,
 Skal Nisefaderglæde smage!“ —
 Han hyllede sig flug deri,
 Og, før Minutet var forbi,
 Var han en Darulv op ad Dage.